

1.Kor 15, 19-28 BŮH V ŽIVOTĚ I SMRTI

Ve jménu Boha Ote, i Syna, i Ducha svatého. AMEN

429 Ve Tvém jménu Pane náš

Milé sestry, milí bratři, buďte pozdraveni apoštolským pozdravem:
Milost vám a pokoj od toho, který byl a který jest a který přichází. AMEN

Vítám vás ve vašem domácím prostředí při dnešních
Božíchodových bohoslužbách.
Slavíme největší svátky celého roku.

Poslyšme nyní vybrané verše **žalmu 118**:

14 Hospodin je síla má i moje píseň; stal se mou spásou. 15 Ze stanů spravedlivých zní plesání nad spásou. Hospodinova pravice koná mocné činy! 22 Kámen, jež zavrhl stavitelé, stal se kamenem úhelným. 23 Stalo se tak skrze Hospodina, tento div se udál před našimi zraky. 24 Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho.

Píseň 442 Pane dnešek je den chvály

modlitba

Pane Bože,
chválíme tě za toto velikonoční ráno.
Viděl jsi, jak bloudíme ve tmě a bylo ti nás líto.
To ty jsi dal vzejít světlu.
Do temnoty našich srdcí zazářil Kristus.
Jeho světlo zaplašilo všechno zlé.
Tvou lásku, Bože, nelze zavřít do hrobu.
Máš zájem o svět a proměňuješ ho.
Měníš smrt v život.
Samotu proměňuješ ve společenství.
Strach v důvěru.
Zlobu měníš v porozumění.
Neklid přetváříš v pokoj a malomyslnost v chuť do života.

Proto ti děkujeme za vzkříšení.
Je nadějí, že také s námi znovu začínáš.

Milující Bože,
hodně jsi toho pro nás udělal.
A my jsme se dnes shromáždili k těmto velikonočním bohoslužbám,
abychom tě oslavili svými písněmi, modlitbami, myšlenkami,
abychom tě oslavili svojí vzájemnou láskou.
Prosíme, přijmi naši chválu.
Neboť ty jediný jsi svatý, ty jediný jsi svrchovaný,
ty jediný jsi Pán nad životem a smrtí. AMEN

Společně k Tobě voláme: Otče náš...
AMEN

Čtení Lukáš 24, 1-12

1 Prvního dne po sobotě, za časného jitra, přišly (ženy, které přišly s Ježíšem z Galileje) k hrobu s vonnými mastmi, které připravily. 2 Nalezly však kámen od hrobu odvalený. 3 Vešly dovnitř, ale tělo Pána Ježíše nenašly. 4 A jak nad tím byly bezradné, stanuli u nich dva muži v zářícím rouchu. 5 Zachvátily je strach a sklonily tvář k zemi. Ale oni jim řekli: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? 6 Není zde, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji, 7 že Syn člověka musí být vydán do rukou hříšných lidí, být ukřižován a třetího dne vstát.“ 8 Tu se rozpomenuly na jeho slova, 9 vrátily se od hrobu a oznámily všechno jedenácti učedníkům i všem ostatním. 10 Byla to Marie z Magdaly, Jana a Marie Jakubova a s nimi ještě jiné, které to pověděly apoštolům. 11 Těm však ta slova připadala jako blouznění a nevěřili jim. 12 Petr se rozběhl k hrobu, nahlédl dovnitř a uviděl tam ležet jen plátna. Vrátil se v údivu nad tím, co se stalo.

Píseň 350 Přemohl Ježíš smrti moc

Čtení 1. Korintským 15, 19-28

19 Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí! 20 Avšak Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. 21 A jako vešla do světa smrt skrze člověka, tak i zmrtvýchvstání: 22 jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života. 23 Každý v daném pořadí: první vstal Kristus, potom při Kristově příchodu vstanou ti, kdo jsou jeho. 24 Tu nastane konec, až Kristus zruší vládu všech mocností a sil a odevzdá království Bohu a Otcí. 25 Musí totiž kralovat, „dokud Bůh nepodmaní všechny nepřátele pod jeho nohy“. 26 Jako poslední nepřítel bude přemožena smrt, 27 vždyť „pod nohy jeho podřídil všechno“. Je-li řečeno, že je mu podřízeno všechno, je jasné, že s výjimkou

toho, kdo mu všechno podřídil. 28 Až mu bude podříděno všechno, pak i sám Syn se podřídí tomu, kdo mu všechno podřídil, a tak bude Bůh všechno ve všem.

A najednou stojí někdo vedle mě u hrobu: *Ten, kterého hledáte, tu není.* Samozřejmě, odpovím. Kde by měl být? Je tu jen zemina a květiny. Znam každý maličký buk, každý buxus, každou rostlinku... po všech těch letech, každý květináč a každé písmeno na náhrobku. Není tu. To mi nemusí nikdo říkat. Chybí v každé chvíli. Jeho křeslo je tak prázdné už tolik let. A jeho místo u stolu... ze začátku jsem stále prostírala i pro něj. Jeho hlas, občas ho slyším... ale víte co? Poslední dobou je pro mě velmi obtížné rozpomenout si na jeho obličej. Ten pohled, se kterým se na mě podíval vždy, když přišel domů. Samozřejmě, že tu není. Ale já jsem mu stále nablízku, když odhrabuji listí z hrobu, když přinesu nové květiny. Když píšu prstem jeho jméno na náhrobním kameni. To je naše spojení. „Ten, kterého hledáte, tu není,“ trvá ten člověk stále na svém.

„Co se stane s mrtvými?“ ptá se žena z Korintu. „Jsou pryč, nebo jsou ještě tady? A co to má společného s Ježíšovou smrtí? Je Ježíš pryč nebo je ještě pořád tady?“ O čem to ostatní ve sboru pořád mluví? Nikdy jsem tomu skutečně nerozuměla. Tento muž, který tu kdysi byl, ten věděl opravdu hodně. Ten úplně hořel pro svou víru, až jsem z jeho povídání získala obrovskou zvědavost. Kvůli jeho krásné mluvě jsem byla pokřtěna. Bylo to tak nějak nakažlivé. Ale teď je už dlouho pryč a ostatní nejsou tak přesvědčiví. O čem to ještě povídal? **Že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písma; a že byl pohřben; a že vstal znovu třetího dne podle Písma; a že se ukázal Petrovi a potom dvanácti.** (1. Kor 15,3-5)

Můžu tomu věřit? Musím tomu věřit? Vždyť jsem přece nijak nezhřešila, myslí si ta žena z Korintu. Jsem tedy něčím vina na otcově smrti? Byla jsem přeci ještě malé dítě, pořádně jsem tomu ani nerozuměla. Víím jediné: že chybí. Tak nekonečně mi chybí, ačkoliv jsme se sotva znali. Zemřel kvůli hříchu? A bude znovu žít tím, že nyní věřím v Ježíše, o kterém říkají, že je Mesiáš, Kristus?

Ten muž, který tu byl, ten Pavel, on říkal, že to sám zažil. Ani on nedokázal přesně popsat, jak to všechno bylo. Ale bylo to tak jasné a srozumitelné, říkal: Ten Ježíš tam žije, a já žiji s ním a mrtví také. Můžu tomu věřit? Nebo ty ženy, které potkaly ty jiné ženy v Jeruzalémě? Stále znovu

vyprávěly, jak to tehdy bylo u jeho hrobu. Jak tam kdosi stál a jak řekl: **Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, vstal z mrtvých.** (Lk 24, 5-5) Co kdyby to řekl někdo mě? Když stávám takhle u hrobu svého otce? Dokázala bych tomu pak uvěřit?

Možná Pavel znal osobně také některou z těch žen. Možná slyšel tu větu právě od ní: *Ten, kterého hledáte, tu není.* Možná, že to sám všechno také nedokázal pochopit, dokud mu Bůh sám neotevřel oči. Možná proto se dokáže Pavel tak dobře vžít do druhých, kteří pochybují. Nachází pro ně porozumění. Potýká se s jejich zmatky a omyly. Nebojí se a jde naproti jejich toužebným otázkám: Co je s mrtvými? Kam přijdou, když je pohrbíme? Co mění tato smrt na kříži?

Ten, kdo zažil aktivní působení tohoto Ježíše, možná žije úplně jinak. Kdo se ale setká s Kristem ve smrti, kdo ho vidí zemřít a slyší o jeho vzkříšení, zemře pak také jinak?

„Ten, kterého hledáte, tu není“, říká kdosi u hrobu. Koho vlastně hledám?, přemýšlím. A pak si najednou tel člověk vedle mě z čista jasna začne zpívat melodii z Bachových Janovských pašijí. První slova, která v nich Ježíš zpívá těsně před tím, než je zadržen a následně ukřižován, znějí: „Koho hledáte?“ Ano, koho vlastně hledám, ptám se. Co ve svém životě vlastně hledám? Štěstí, úspěch, výzvu nebo alespoň trošku klidu a spokojenosti? Žádné z těchto slov se příliš nehodí k opravdovému vystižení.

Najednou to ucítím: Hledám život. Život sám. Život, kterému nevládne smrt. Život, který není zastíněn zármutkem. Život s láskou, něžný, láskyplný, šťastný a vřelý. Život, do kterého mohu v klidu a s důvěrou skočit po hlavě, protože vím, že nenarazím, že mě ponese.

Jsou tací, kteří říkají: Tak přeci hledej takový život u Boha.

Ale pak se začnu ptát: Kdo je ten Bůh? A kde ho vlastně najdou? Opravdu je k nalezení v kostelích, nebo zajde také sem za mnou – na hřbitov? Je s mými mrtvými nebo jsou moji mrtví u něj? Je u něj ten, který zde leží, po kterém tolik teskním?

„Ten, kterého hledáš, tu není“, říká člověk, který stojí u hrobu vedle mě.

Žena z Korintu neví, co dál. Smrt je tu od té doby – jak se říká – co svět světem stojí. Od Adama a Evy. Každý život má konec. Pak je ten dotyčný

oplakán a pohřben. Pak se po něm truchlí a nakonec jde život ostatních dál ve svých kolejích, jenom už bez toho dotyčného zesnulého. A pak umírají další a nové děti přicházejí na svět. A pak i ty zestárnou a tak to jde stále dál a dál.

No a? Co naděláme proti smrti? Kdo může jen o jedinou píď prodloužit svůj život nebo vrátit zpět do života mrtvé? Mrtvý je mrtvý, je pryč, konec, nenávratně.

Takže si může korintská žena jen užívat svého života, dokud to je jen možné, a snažit se žít s mrtvými. Přijmout to. Nebo přeci jen nastane ještě něco? Kam vlastně šel Ježíš? Jak ho mohou mrtví následovat? Stále mi nejdou z hlavy ta slova, která ty ženy slyšely a pak vyprávěly dalším. *Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, vstal z mrtvých.* To by znamenalo, přemyslím, to by přeci znamenalo, že Bůh nemění pouze můj život, ale také mou smrt. Doposud byla smrt vždy obrovským otazníkem. Ale možná, že smrt není vůbec žádným znaménkem za větou, žádnou tečkou, ale dvojtečkou. A pak je také můj život s Ježíšem, s Kristem, životem v Bohu – a mé umírání umíráním v Bohu. Když umíráme, pak ale ne někde venku, Bohem opuštěni. Pak umíráme dovnitř – do nového života... Opatrně si blíže osahávám tyto své myšlenky. Doposud jsem se nikdy neodvážila pustit své myšlenky takto daleko. Ale najednou mi připadá, že se život vyjasňuje ve zcela novém světle. Mrtví jsou v Bohu pozvednutí. A žíví též. Pak je Bůh skutečně všudypřítomný, dokonce i ve smrti, a můj život se najednou stává mnohem lehčím.

Pavel píše své církvi – svému sboru do Korintu: ***Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí! Avšak Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. A jako vešla do světa smrt skrze člověka, tak i zmrtvýchvstání.***

Pavel zná velmi dobře otázky, kterými se zabývají lidé v jeho sboru v Korintu. Má ty pochybující lidi přímo před očima. Ženy a muže s takovým množstvím otázek, ne jiných, než jsou vaše nebo moje.

Jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života, pokračuje Pavel. ***Každý v daném pořadí: první vstal Kristus, potom při Kristově příchodu vstanou ti, kdo jsou jeho. Tu nastane konec, až Kristus zruší vládu všech mocností a sil a odevzdá království Bohu a Otcí. Musí***

totiž kralovat, „dokud Bůh nepodmaní všechny nepřátele pod jeho nohy“ (Ž 110, 1). Jako poslední nepřítel bude přemožena smrt, vždyť „pod nohy jeho podřídil všecko“ (Ž 8, 7). Je-li řečeno, že je mu podřízeno všecko, je jasné, že s výjimkou toho, kdo mu všecko podřídil. Až mu bude podřízeno všecko, pak i sám Syn se podřídí tomu, kdo mu všecko podřídil, a tak bude Bůh všecko ve všem.

Ta žena v Korintu se musela začít smát nahlas, když tyto Pavlovy řádky slyšela. „Ano“, směje se štěstím, „přesně tak to je: Bůh je všecko ve všem, v životě i ve smrti a v životě daleko za smrtí.“

A najednou ležíš v hrobě. A v tom, z čista jasna, stojí někdo vedle tebe a říká: „Co hledáš Ty živá mezi mrtvými: Pojď se mnou. Kristus vstal z mrtvých. Skutečně vstal z mrtvých. A ty budeš žít!“ AMEN

Píseň 346 Bud' tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal

Ve víře jsme přijali, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben, byl vzkříšen třetího dne a ukázal se Petrovi, Dvanácti a dalším a dalším a nakonec se ukázal i nám. Bůh je zde s námi.

Vyprávění o prázdném hrobu člověku otevírá poselství o tom, že život nekončí tam, kde lidské oči i rozum přestávají chápat a vnímat. Před člověkem je naděje, s Kristem a v Kristu, naděje života, cesty dál. Bereš-li vážně toto poselství, vyznej to hlasitým **Ano**.

Nová cesta něco znamená, může proměnit náš život, změnit to, na co si člověk zatím sám netroufal. Teď už není sám, ani v utrpení ani v radosti. Bereš-li vážně, že Kristus je i dnes přítomen ve tvém životě, vyznej to hlasitým: **Ano**.

S pokorným vědomím ať člověk vyznává. Odpuštění, které mu otevírá nové dveře, po něm žádá, aby dal vstoupit i všem ostatním. Není lehké odpustit. Člověk neví, jak odpuštění vlastně funguje. Ale člověk má mít dobrou vůli odpuštění prosadit. Pro druhého, pro sebe, před druhým, před sebou i před

Bohem. Bereš-li vážně smysl odpuštění, pro sebe i pro druhé, a chceš-li mít dobrou vůli odpouštět, vyznej to hlasitým: **Ano**.

Před Bohem vyznáváme svou víru, naději i ochotu k odpuštění. A prosíme našeho Pána, aby nás v této víře, naději a ochotě posiloval. Do jeho rukou sliby vložené, volají nás k důslednosti, do jeho rukou sliby vložené, otevírají k nám cestu jeho milosrdenství.

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi a daruj nám svůj pokoj. Amen

Kristus vstal z mrtvých. Zvítězil nad smrtí a těm, kteří jsou v hrobě, daroval život.

Vyznání víry

V jednotě s křesťany všech dob, národů a vyznání, vyznejme nyní svou víru slovy Apoštolského vyznání víry:

Věřím v Boha, Otce Všemohoucího, Stvořitele nebe i země. I v Ježíše Krista, syna jeho jediného Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben. Sestoupil do pekel. Třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v ducha svatého, svatou církev obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a život věčný. Amen

Protože Večeře Páně vyžaduje společenství, ve kterém se má slavit, budeme ji slavit až ve chvíli, kdy nám bude toto společenství opět umožněno.

přímluvy

Vzkříšený Pane,

slyšíme evangelium o tom, že zloba a násilí nemají poslední slovo, že jejich moc nemá konečnou platnost. Zloba a násilí život ničí, ale tvá láska život dává. V očích světa jsi byl zničený a mrtvý. Mezi námi jsi však přítomný, živý na věky.

Děkujeme ti, Pane, za tvoji proměnu o Velikonocích. A prosíme: ochraňuj naši radost. Zachovej nás v naději. Zůstaň při nás svým světlem.

Dnes se přimlouváme za všechny lidi, kteří tě hledají, aby tě také našli. Přimlouváme se za ty, kdo se bojí, aby ti důvěřovali.

Přimlouváme se za všechny, které trápí minulost, aby vše staré pominulo.

Také se přimlouváme za ty, kdo se cítí ztraceni, aby našli domov.

Přimlouváme se za hladové, aby je našli ti, kteří rozdávají.

Přimlouváme se za ty, kteří znají tvoji dobrotu, aby byli sami dobří k těm, kdo bloudí. Přimlouváme se za křesťany a církve po celém světě, aby tě věrně dosvědčovali.

Mezi strachem a nadějí prosíme tebe, věčný Bože, přijmi naše prosby – hlasité, tiché i ty, které nedokážeme vyslovit. Amen.

poslání: 1 Pt 1,3

Jděte a chvalte Boha Otce našeho Pána: ze svého velkého milosrdenství nám dal nový život, když vyvedl Ježíše Krista ze smrti do života. V něm máte živou naději.

požehnání

Boží milost, láska a pravda
vás budou provázet,
kamkoli zamíří vaše kroky.
Světlo vzkříšení prozáří vaše dny
a povede vaše cesty.

Požehnej Vás Všemohoucí
Bůh Otec i Syn i Duch Svatý.

Píseň 355 Kristus má v rukou celý svět

sbírka

Na dnešní neděli – Boží Hod Velikonoční – připadá celocírkevní sbírka na Hlavní dar lásky. Máme možnost přispět na ni na číslo účtu našeho sboru: 1622259329/0800 s variabilním symbolem 914200

Dopis Synodní rady k této sbírce:

Sbírka na Hlavní dar lásky

Milé sestry a bratři,

srdečně Vás zdravíme jménem Ústředního představenstva Jeronýmovy jednoty. I v této neobvyklé době, kdy se naše starost obrací především k těm nejvíce ohroženým, chceme pamatovat na sbory, které žádají podporu pro potřebné opravy prostorů sborových setkání. Právě dnes, kdy taková osobní setkání při bohoslužbách a jiných příležitostech nejsou možná, si naléhavěji uvědomujeme, jak je dobré, když k tomu máme ve sborech důstojné podmínky.

Již tradičně na Velikonoční neděli pořádáme celocírkevní sbírku určenou každoročně na doporučení naší Jeronýmovy jednoty na podporu většího projektu rekonstrukce či opravy fary nebo kostela v jednom z farních sborů. Radost z Kristova vzkříšení se může projevit velmi prozaicky.

Příspěvek na tuto sbírku – nazývanou starobyle a vznešeně Hlavní dar lásky – může být konkrétním projevem lásky a sounáležitosti s potřebným sborem naší církve.

Letošní sbírka na Hlavní dar lásky Jeronýmovy jednoty je určena pro Farní sbor v Hranicích. Bude použita na přístavbu a rekonstrukci kostela. Přístavba ke kostelu bude sloužit jako potřebné sborové a sociální zázemí. Fara je na vzdálenější adrese a má k dispozici pouze sborovou kancelář a byt pro faráře. Sborový život je tím pádem dlouhodobě značně omezen. Prostor přístavby budou zároveň sloužit jako komunitní centrum Otevřené dveře, na něž sbor obdržel evropskou dotaci. Přilehlý kostel je už několik desítek let v zoufalém stavu. Potýká se s narušeným zdivem, které vlivem solí a vlhkosti neudrží omítku a potřebuje rozsáhlou rekonstrukci. Na realizaci projektu rekonstrukce a přístavby kostela, jehož odhadovaný celkový rozpočet je téměř 8–9 mil. Kč, sbor zajistil financování z dalších, především veřejných zdrojů. Navíc sbor v Hranicích s realizací projektu už začal v na podzim loňského roku a nadále pokračuje i během tohoto nelehkého období.

Podpořme naše bratry a sestry v Hranicích a dávejme štědře a radostně!

S díky a pozdravy

za Ústřední představenstvo Jeronýmovy jednoty

Jiří Schneider a Václav Hurt